

KUKÁTKO 4

XXIV. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2005

Obdivovaný rebel z ABC zná tajný recept na vajíčkový zábal

Milan Schejbal: Místo vstupenek by se měly rozdávat jointy

Jdol generací divadelních fanoušků. Režisér, který zcela zásadním způsobem definoval trends současného divadla. Milovník, jehož postelí prošly ty největší stars od Ingrid Bergmann po Lucii Pernet. Muž, jehož osobitý styl kopírují začínající hvězdy od Hollywoodu po Národní třídu. Předseda jury Cinderella festival Milan Schejbal se exkluzivně s Madame Du Coco podělil o své tolik ceněné postřehy..

Platíte za nejpřitažlivějšího muže dneška, George Clooney dokonce nedávno prohlásil, že by chtěl vypadat jako vy. Jak se udržujete v tak vynikající kondici?

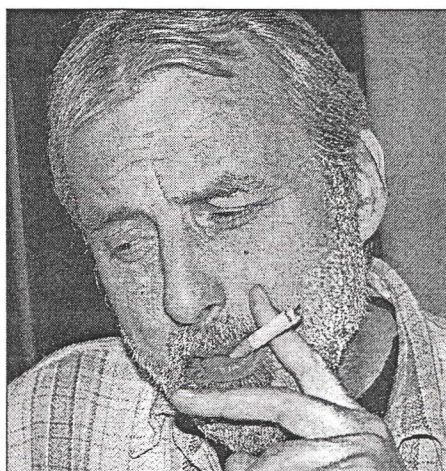
Ráno vstávám v půl páté, dám si studenou sprchu a vybíhám na Strahov. Tam, na spartakiádním stadionu, kde jsem vystupoval už ve svých šesti, dvanácti, patnácti, osmnácti letech, vlastně až do čtyřiceti, dám tři kolečka. Pak se rozběhnu a paraglidingem slétávám dolů. Dělam to každý den, protože fyzicky je dnes pro úspěch zcela klíčové.

Wow. Máte nějaký kosmetický recept, který vám pomáhá udržet vaši tolik obdivovanou face ve formě?

Samozřejmě, používám vajíčkové zábal. Recept mé prababičky, samozřejmě tajný, která se dožila 119 let a měla až do své smrti obličej vyžehlený jako dětskou prdelku.

V poslední době se v porotách stále častěji objevuje mladý a přitažlivý dramaturg Jan Šotkovský, který se rázem stal miláčkem publika. Hvězdou letošních večírků je bezesporu ne sice právě talentovaný, ale o to přitažlivější mim Jakub Tvrdlík, který se stal nejfotografovanějším mužem sezóny. Vnímáte je jako konkurenci?

To rozhodně ne. Pan Šotkovský bere vše příliš přes hlavu. Tím, jak se stále vzdělává, nevím, zda jste si všimla, se mu stále jakoby nafukuje hlava a dosahuje to až anomálních rozměrů. A mim Tvrdlík? Příliš sází na tělesno. Ideální spojení by bylo

Tvrdlík – Šotek, ale takové kvality se jak známo spojují jen v mé osobě.

Váš osobní styl ovlivnil oblékání celé generace dramaturgů a režisérů. Můžete popsat genezi vašeho typického outfit?

Pocházím z německé rodiny, která byla odsunuta ze Sudet, a proto nás příbuzní ze zahraničí stále zásobovali oblečením. A to oblečení vždy odpovídalo tomu, jaký světový konflikt právě probíhal. Když byla korejská válka, nestáli v Německu o asijské modely, v době kubánské krize zase posílali poncha... Takže takto se můj originální styl postupně vytvářel.

Můžete definovat, co je pro něj dnes nejcharakterističtější?

Jak v divadle slintám nad výkony účinkujících, tak se na mém oblečení objevují takové vlastně impulsivně vzniklé vzorce, které, jak jsem časem zjistil, nesou

zcela specifický metaforický význam.

Váš uhrančivý look, novináři přezdívaný „Modrý prapor“, je dnes již legendou. Pracoval jste na jeho vytvoření dlouho?

Pracoval jsem na něm roky. Velkou inspirací mi byla tzv. hronovská modrá trojka, což by bylo na dlouhé vysvětlování. Jak jsem tak za bezesných nocí chodil po Hronově s tím modrým praporem, byl zrovna úplněk, a trénoval ten pohled, odraz měsíčního světla od toho praporu se mi tak jako vrazil do ksichtu.

Za svou kariéru jste objevil snad více mezinárodně uznávaných hvězd než třeba Roger Vadim. V čem je to tajemství?

Kdysi jsem vytáhl z bláta herečku s monogramem K. Fix., což bylo tak odstrašující, že od té doby vždy hledám herečku, která v opačném směru dosahuje jejích kvalit. Je - li tak fascinující jako byla K. Fix hrozná, má na to.

V tvorbě pro děti a mládež se stále častěji objevují sociálně patologické jevy jako je alkoholismus či toxikomanie. Co o tom soudíte?

Edukativní funkce Popelky měla spočívat v tom, že by se všechny děti hned na počátku festivalu opily, zfetovaly a překouřily, aby dostaly ten správný impuls k tomu, zda v tom pokračovat i v budoucnu. Bohužel, ARTAMA ani ministerstvo školství na to zatím neslyší. Proto se tedy tyto frustrace dětí a mládeže odrážejí v inscenacích. Dokonce jsem navrhoval, aby děti místo vstupenek dostávaly jointy, ale zatím se mi to nepodařilo prosadit.

Čím si myslíte, že právě Popelka přitahuje takovou pozornost světových médií a hvězd?

Protože takové divadlo, jako tady, nikde jinde neuvidíte.

Madame Du Coco

Kouzelná lampa Aladinova

(Divadelní spolek J. K. Tyla Brodek u Přerova)

Saša Lichý napsal svou Kouzelnou lampu Aladinovu, pohádku vytvořenou z motivů proslulých arabských Pohádek tisíce a jedné noci, v 50. letech a text do jisté míry nese stopy doby svého vzniku. Je to vidět zejména na místy až neúnosné mnohomluvnosti a popisnosti textu, který není ovšem prost ani problému fabulačních (např. příběh startující motiv, Bázimova snaha opustit kavárnu a varovat Sultána před intrikou, která se na něj chystá, posléze, když má skutečně možnost tak učinit, zcela „vyšumí“). Soubor z Brodku u Přerova a jeho režisérka Eva Procházková našli však nakonec odvahu do textu razantně „sáhnout“ a podařilo se jim to, že nejsme unavováni přílišným „kecáním“ a inscenace má potřebný rytmus a spád, nutný pro divácky zajímavé vyprávění příběhu.

Právě důsledné vyprávění smysluplného, jasného a zřetelného příběhu, který nepostrádá patřičný humor a disponuje výrazným, identifikací dětského publika umožňujícím hrdinou, to je záměr brodecké inscenace, která jej také na slušné úrovni naplňuje. Je laděna důsledně naivistickým způsobem – až po půvabné břišní tanečnice, přesně zapadající do přiznané „české hry na Orient“ a jednoduchou, orientální metodiku hravě evokující hudbu. Má samozřejmě své chyby – poněkud herecky vážnou první scénu, malý akcent na stav neustálého smrtelného ohrožení, v němž se Aladin ocitá (jako by se nebezpečí nebralo až tak vážně), nevysvětlený přesun flétny od Princezny k Aladinovi (chybí už v textu, ale režie tento problém nedokázala vyřešit) i třeba

nedostatečný akcent na některé klíčové momenty, jakým je kupříkladu Háršahinovo oznámení o úspěšné výstavbě zámku atd. Ale znovu opakuji – je to stále rozhodně slušná inscenace.

Herecké výkony jsou také na dobré úrovni, nad níž se pozvedly především výkony představitelů Háršahina a Matky, především kvůli důsledné práci s mírou odstupu od postavy (ostatní postavy přece jen občas upadnou do ilustrativního psychologizování). Otázkou je do jisté míry také pojetí postavy Aladina (byť se v zásadě jedná o velmi poctivý výkon, schopný „táhnout“ inscenaci), který se z předpokládaného myšlenkově mršného filuty, aktivně tvořícího situaci, posunul spíše do polohy dobrosrdečného českého Honzy, kterému

se (občas až náhodou) podaří z nastalé situace vykličkovat.

Naivním řádu inscenace funguje výtečně také technicky dobře vymyšlená scéna (vytvořená na principu knihy, již postupně listujeme), která jako dobře vymyšlený princip řešení prostoru napomáhá dobře i rytmizaci a tempu přestaveb. Mimo tento princip stojí ovšem jinak zdařilé kostýmy, které se vyznačují příliš realistikou, „televizní“ doslovností.

Sečteno a podrženo: brodecký soubor v rámci svých (dobře odhadnutých) možností zdařile a srozumitelně publiku prezentoval klasický pohádkový příběh. Můžeme namítnout, že si tak tato inscenace neklade příliš vysoké ambice. Ovšem to, čeho dosáhla, není v amatérském divadle pro děti jevem vůbec běžným (zato však vysoce potřebným). **šotek**

Filipika proti blýskalům...

Všichni to znáte. Sledujete představení, napětí vrcholí, schyluje se k vraždě nebo polibku, už už to bude, když tu náhle... ..chtěla by se říci blesk z čistého nebe. Není to však blesk z čistého nebe, ale blesk fotoaparátu fotografa, kterému se zdají být na jevišti špatné světelné podmínky.

Náhle je všechno pryč. Iluze zmizí, napětí se rozplyne jako mávnutím kouzelného proutku. Herci ztrácejí náladu a s očima plnými bílých kruhů hledají na jevišti svého partnera. Divák, vytržen ze zaujetí, si náhle připadá jako na rockovém koncertě či v kabaretu a DIVADLO pláče. Spokojený fotograf „blýskal“ se připravuje na další záběr.

Těžko je možné nalézt v jeho zatraceněhodné činnosti nějakou polehčující okolnost a proto mu nelze než poradit. Když neumíš fotit divadlo bez blesku, táhni i s tím svým fotoaparátem z hlediště! Foť si rodinné fotky z dovolené, Vánoc či narozenin a neruš ostatní sledující diváky svým blýskáním! Atmosféra divadelního kouzla pak zůstane neporušena a tebe nebudou mít normálně uvažující lidé za sebestředného idiota. Děkuji ti za teoretické porozumění, milý blýskale. **Honza Švácha**

Čertova dcera (Divadlo Na Vyhlídce Tábor)

Souboru Divadla Na Vyhlídce knížka Pavla Šruta „Dlouhán Tom a Prcek Tom a jiné velice americké pohádky“ pravděpodobně skutečně učarovala. Po Tuláckých pohádkách, které jsme viděli na Popelce loni, připravil totiž letos další inscenaci na těchto „pohádkách“ založenou, tentokrát pod názvem jednoho ze dvou uváděných příběhů nazvanou Čertova dcera. Slovo pohádka dávám do uvozovek záměrně, protože v případě Šrutových adaptací amerických příběhů nejde o pohádky v evropském smyslu slova, spíše o různé bizarní historky poněkud „hospodského“ charakteru (což není vůbec míněno hanlivě). A jestliže o prvním dnes uvedeném příběhu (Jakub a čertova dcera) by se ještě částečně dalo jako o pohádce hovořit, v případě příběhu druhého (Jak se Pedro dostal do nebe a z nebe) jde spíše jen o jednoduchou anekdotku.

Zmocňujeme – li se těchto jednoduše a nespoutaně fabulovaných příběhů na divadle a ještě v podobě pásma, které obě pohádky spojuje jen velmi volně obecným rámcem (v našem případě jde o vyprávění dvou andělů strážných, líčících dva zapeklité případy ze své práce), majícím opravdu pouze tuto užitnou, spojovací funkci, je zřejmé, že prvořadý důraz není kladen na vyprávění těchto příběhů samých, ale na způsob tohoto vyprávění. To není míněno jako výtka z formalismu, ale jako prosté konstatování, že při tomto způsobu inscenování je skutečně prvotní a klíčovou hra na pohádku a s pohádkou jako takovou, že ona je výsledným smyslem inscenace. Že tedy záleží především na tom, kolik hravosti, divadelní invence a „ozvlášťujících“ nápadů soubor do vyprávění těchto příběhů přinese (a pozvedne se tak nad pouhou ilustraci probíhajícího děje).

V tomto smyslu se tábořským daří zejména v povídce první (je to i tím, že je přece jen stále „obehráván“ jasný a zřetelný příběh), kdy soubor pracuje účinně s humornou zkratkou (když bezmocnému Jakubovi pomůže Sára

kouzlem s plněním Čertova nezvládnutelného úkolu, napodruhé už očekává její pomoc automaticky), s výtvarnou metaforou (šátek, který představuje Jakuba, se „změní“ v Jakuba reálného, který jej pak nosí) je scénicky invenční (viz výtečné řešení Orla i Čertova „pek-

loběhu“) a které navíc vévodí výtečný výkon Františka Oplatky coby Čerta. I zde však výrazně „spadne řemen“ ve scéně Jakubovy cesty na trh pro maso, kde dochází pouze k popisné jevištní ilustraci (pro příběh nadto nevýznamné) akce ve srovnání s jinými, hravě náznakovými rekvizitami.

Hůře je v povídce druhé, kterou otevře obsáhlá scéna dialogu mezi Pedrem a svatým Petrem, která se najednou propadne do polohy psychologického – realistického „textování“. Druhým výrazným pádem diváckého zájmu je scéna „andělského mejdanu“, působící už jen jako nastavovaná kaše a sloužící zjevně jen tomu, aby zazněla opilecká píseň (alkohol, zjevně už leitmotiv letošní Popelky, je zde skutečně nikoliv k něčemu odkazujícím prostředkem, ale cílem). Vůbec se inscenace ve své druhé části, zejména ve scénách „buzerace“ andělů Pánembohem, dostává až do polohy kabaretu pro dospělé nežli pohádkového představení – a zajímá tak logicky spíše pubescenty než děti.

Soubor Divadla Na Vyhlídce je nepochybně sebranou, herecky dosti kvalitní a na jevišti kompaktně působící „partou“, nadto výrazně muzikální (písně, velmi důležitá složka představení, byly hudebně i textově povedené). A přestože ne všechna místa jeho inscenace jsou dostatečně kreativně uchopena (po lopatě řečeno – nápady nevydržely po celou dobu představení), připravil divákům Popelky příjemný zážitek z invenční divadelnosti.

šotek

S cikánským temperamentem se představilo divadlo z Ústí nad Labem v inspirativním představení O Zlatém Sidorovi.

Foto hl

PROGRAM:

Sobota 12. listopadu 2005

10.00 – 10.55 hodin

Jindřich Plachta, Simona Chalupová,
Jakub Michálek

PUČÁLKOVIC AMINA

Malá scéna Zlín

13.00 – 14.00 hodin

Volně na motivy Hanse Christiana
Andersena

LEDOVÁ KRÁLOVNA

Sdružení ADIVADLO Havlíčkův Brod

Inspirativní představení

18.30 – 19.10 hodin

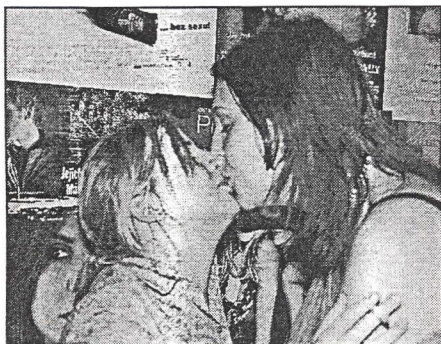
Jana Štrbová a dDDD podle
arménské pohádky

O LÍNĚ A LAKOMÉM

dDDD Děčín

3. den Pavla Purkrábka

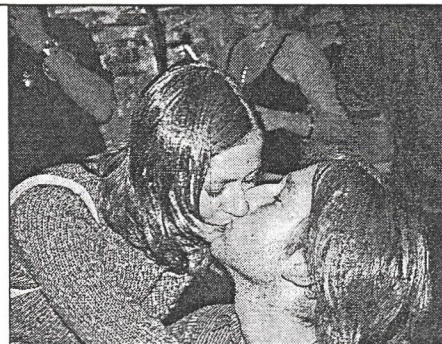

Nezávislá hvězdička Veronika T. opět
šokovala, když podlehl návalu citů k lepší
dramaturgyni Silvii Š.

Kissing Madness

Včerejší VIP party dostala pověsti o divokosti rakovnických večírků. Alkohol tekł proudem, ilegální omamné látky šly z ruky do ruky, od nosní dírky k nosní dírce a hvězdy se bez ostychu nechávaly unášet svými nejdívočejšími erotickými fantaziemi.

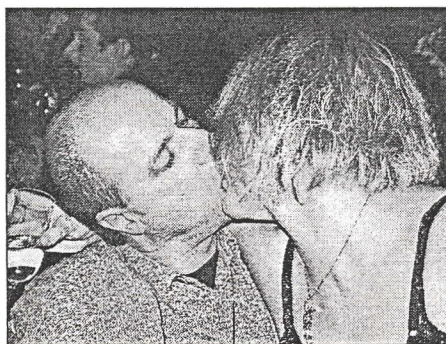
Madame Du Coco

Marcelka Š., údajná milénka Jana Šotkovského a Ondřeje Lechnýře, má podle všeho nový objev. Stal se jím populární DJ Lemon.

Stále populárnější herec Ondřej Lechnýř je podle isiders novým milencem známé party girl Marcelky Š., kterou přebíral dramaturgické star Janu Šotkovi. Podle našich informací je však již několik let důvěrným přítelem dětské star Dana Parobka.

Přední producentka Carol Martincová byla přistižena ve vášnivém objetí s charakterním hercem Petrem Čolice. Tihle dva už nám nenamluví, že jsou jen „dobří“ friends.

Talentovaný režisér Adam Doležal, o kterého prý usiluje hned několik předních divadelních scén, přišel na večírek se svou novou láskou, neznámou kráskou z divadelních kruhů.

4. číslo KUKÁTKA vydalo Kulturní centrum Rakovník dne 12. listopadu 2005.

Redakce: Jan Švácha – šéfredaktor, Jana Coco Kobesová, Jan Šotkovský – Dr. amaturg, David Mařík a Anna Rollová.

Foto: Vladislav Bouška.